

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Mgr. Miroslav Sládek**
se sídlem Brno, Křehlíkova 1121/86
jako insolvenční správce společnosti CITO Praha s.r.o., IČO:
61852155
se sídlem Hornoměřolupská 8, Praha 10

proti
žalovanému:

Odvolací finanční ředitelství
se sídlem Brno, Masarykova 427/31

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2025, č. j. 9898/25/5100-41453-712735,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 6. 9. 2024, č. j. 6633018/24/2000-11452-501591. Uvedeným rozhodnutím byl zamítnut návrh žalobce na povolení obnovy řízení ukončeného

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

pravomocným rozhodnutím ze dne 12. 1. 2021, č. j. 39824/21/2000-11452-501591 (dále jen „rozhodnutí o námitce“). Důvodem zamítnutí návrhu žalobce bylo nenaplnění podmínek § 117 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“).

III. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že ke dni účinnosti rozhodnutí o úpadku dlužníka, společnosti CITO Praha s.r.o., tj. k 15. 4. 2020, byla na osobním depozitním účtu dlužníka zajištěna na základě vydaných zajišťovacích příkazů částka 12 014 734 Kč k úhradě daně z přidané hodnoty (DPH) za zdaňovací období září 2016 až září 2017, která k uvedenému dni nebyla pravomocně stanovena. Vzhledem ke skutečnosti, že daň byla pravomocně stanovena teprve až dne 13. 5. 2020, vznikla ke dni účinnosti rozhodnutí o úpadku povinnost správce daně vydat do majetkové podstaty dlužníka celou částku. Vydání části pohledávky ve výši 9 418 137 Kč správce daně zamítl rozhodnutím o námitce. Následně však dne 14. 9. 2023 vydal do majetkové podstaty dlužníka částku 2 596 597 Kč. Žalobce tvrdil, že důkaz, že část pohledávky, která průkazně existovala již v době rozhodování, byla ze strany správce daně následně uhrazena, nemohl daňový subjekt uplatnit v řízení již dříve a mohl mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Navíc vyplacením dané částky správce daně fakticky potvrdil skutečnost, že zajištěná jistina na osobním depozitním účtu ke dni účinnosti rozhodnutí o úpadku náleží do majetkové podstaty dlužníka. Žalobce tak měl za to, že vydání částky 2 596 597 Kč dne 14. 9. 2023 do majetkové podstaty dlužníka je novým důkazem ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2006, č. j. 1 Afs 36/2006-89).
3. Za nový důkaz podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu je dle žalobce nutno považovat i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2023, č. j. 2 Afs 256/2022-50. Uvedeným rozsudkem byla zamítnuta kasační stížnost žalovaného proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 10. 10. 2022, č. j. 14 Af 9/2022-24, jímž bylo zrušeno rozhodnutí správce daně ve věci námitky žalobce podané dne 22. 12. 2021 proti nevyplacení částky ve výši 2 596 597 Kč do majetkové podstaty dlužníka. Žalobce tvrdil, že rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 256/2022 je novým důkazem, neboť prokazuje oprávněnost nároku na vydání neoprávněně zadržené jistiny na úhradu DPH do majetkové podstaty dlužníka (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 36/2006).
4. Dále žalobce tvrdil, že rozsudek sp. zn. 2 Afs 256/2022 jako důkaz splňuje i podmínku pro obnovu řízení podle § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Tento rozsudek je nutno vnímat ve vztahu k rozhodnutí o námitce i jako posouzení předběžné otázky, přičemž příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak.
5. Žalobce namítal, že podal návrh na povolení obnovy podle § 117 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný však posuzoval pouze splnění podmínek § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, přestože jedním z navrhovaných důkazů byl i rozsudek sp. zn. 2 Afs 256/2022.
6. Žalobce měl za to, že správce daně rozhodl ve dvou skutkově shodných řízeních u stejného daňového subjektu rozdílně, když částku ve výši 2 596 597 Kč za období červenec až září 2017 převedl na bankovní účet dlužníka, zatímco u neoprávněně zajištěné částky na úhradu DPH ve výši 9 418 137 Kč za období od září 2016 do června 2017 námitku žalobce zamítl. Žalobce upozornil, že je správce daně dle § 8 daňového řádu povinen dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Důvody pro obnovu řízení jsou tedy takové povahy, že lze důvodně předpokládat, že by ve věci bylo rozhodnuto jinak, kdyby v době vydání rozhodnutí o námitce byl správcem daně k dispozici

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

rozsudek sp. zn. 2 Afs 256/2022. Správce daně měl po vydání tohoto rozsudku bezodkladně přezkoumat rozhodnutí z moci úřední na základě dozorčího prostředku.

7. Žalobce označil argumentaci správce daně za účelovou a zavádějící. Správce daně tvrdil, že v případě jednotlivých rozhodnutí o námitkách jde o rozdílné případy. Žalobce však měl za to, že rozhodnutí o námitkách jsou srovnatelná nejen obsahově, ale i formálně. Texty rozhodnutí v částech označených jako „*K námitkám insolvenčního správce Finanční úřad pro hlavní město Prahu uvádí následující*“ jsou v převážné většině identické, pasáže týkající se zdůvodnění zamítnutí byly průkazně kopírovány. Argumentace je shodná a faktický rozdíl mezi jednotlivými rozhodnutími je pouze v jednotlivých zdaňovacích obdobích. Správce daně setrval na stejné argumentaci i v případě soudního přezkumu u zdejšího a Nejvyššího správního soudu.
8. Dále žalobce připomenul, že obnova řízení probíhá ve dvou fázích. V první fázi je správce daně oprávněn zkoumat pouze to, zda nastala některá ze skutečností taxativně vymezených v § 117 odst. 1 daňového řádu. Správce daně v této fázi naopak nemůže nové důkazy hodnotit či odkazovat na právní závěry, které ve vztahu k nim učinil (viz rozsudek sp. zn. 1 Afs 36/2006). Namítal, že argumenty, na základě kterých zamítl správce daně návrh na povolení obnovy řízení, lze uplatnit až v případném obnoveném řízení, nikoliv v řízení o povolení obnovy řízení. Teprve v rámci obnoveného řízení může aplikovat při rozhodování své případné odlišné právní stanovisko od výroku soudu. Doplnil, že § 242 odst. 2 daňového řádu nelze na danou situaci aplikovat (viz rozsudek zdejšího ze dne 27. 8. 2024, č. j. 10 Af 26/2022-48).
9. Závěrem žaloby žalobce uvedl, že rozhodnutí o námitce bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, což potvrzuje nejen rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 14 Af 9/2022, ale i Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 256/2022, a dále i rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 6. 2022, č. j. 62 Af 28/2020-98, Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2024, č. j. 8 Afs 157/2022-38, a zdejšího soudu ze dne 27. 8. 2024, č. j. 10 Af 26/2022-48. Správce daně měl v daném případě nařídit přezkoumání předmětného rozhodnutí z moci úřední v souladu s § 121 daňového řádu, což však neučinil, a to přestože žalobce podal tři podněty k nařízení přezkoumání tohoto rozhodnutí. Skutečnost, že rozhodnutí bylo průkazně vydáno v rozporu s právními předpisy, však neznamená, že zároveň neexistují i důvody pro obnovení řízení podle § 117 odst. 1 daňového řádu.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť veškeré námitky žalobce považoval za nedůvodné. V podrobnostech žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a předložený správní spis, neboť žalobní námitky korespondují s odvolacími námitkami.
11. K tvrzení žalobce, podle kterého byl dán důvod obnovy, k čemuž žalobce odkazoval na rozsudek sp. zn. 2 Afs 256/2022 a vydání částky 2 596 597 Kč, žalovaný předně odkázal na body [19] až [25] napadeného rozhodnutí. Žalovaný měl za to, že žalobcem uváděné skutečnosti nejsou skutečnostmi ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. K tomu žalovaný uvedl, že ve svých úvahách vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, dle níž obnova řízení nemůže být povolena pro každý nově uplatněný důkaz či skutečnost. Pro povolení obnovy řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu je nezbytné kumulativní splnění tří základních podmínek, a to (1) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, (2) tyto skutečnosti či důkazy nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve, a (3) nové skutečnosti či důkazy mohly mít podstatný vliv na výrok

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

rozhodnutí, kterým bylo ukončeno řízení, o jehož obnovu jde (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 01. 2008, č. j. 2 Afs 98/2007-91).

12. Žalovaný poznamenal, že mezi stranami není sporné, že žalobcem označené důkazy, resp. skutečnosti nemohly být uplatněny v řízení o námitce, neboť to bylo ukončeno již dne 12. 1. 2021. V dalších úvahách se však závěry obou stran sporu rozcházejí. Ve vztahu k rozsudku sp. zn. 2 Afs 256/2022 žalovaný setrval na názoru, že na rozsudky je zapotřebí nahlížet jako na rozhodnutí, jež obsahují právní úvahy a názory příslušného soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2013, č. j. 7 Afs 90/2013-42, či ze dne 8. 7. 2015, č. j. 6 Afs 202/2014-25). Žalobce se vůči judikatuře uvedené v napadeném rozhodnutí neohradil. Žalobce pouze odkázal na rozsudek sp. zn. 1 Afs 36/2006, avšak závěr Nejvyššího správního soudu vytrhl z kontextu posouzení věci a zamlčel specifikum dané věci, tj. že novým důkazem bylo rozhodnutí soudu týkající se existence jedné z půjček. V nyní projednávaném případě však rozsudek sp. zn. 2 Afs 256/2022 existenci žádného právního vztahu nedeclaruje. Nejvyšší správní soud se v rozsudku sp. zn. 2 Afs 256/2022 zabýval posouzením právní otázky a (ne)aplikací příslušných ustanovení daňového řádu na případ dlužníka. To však nemůže založit důvod pro povolení obnovy řízení.
13. Žalovaný rovněž setrval na závěru, že žalobcem tvrzené nové skutečnosti nemohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí o námitce. Ačkoliv se rozsudek sp. zn. 2 Afs 256/2022 týká obdobné věci dlužníka, v obou věcech žalovaný spatřoval zásadní rozdíly. Zatímco v případě částky 9 418 137 Kč se jednalo o přeplatek vzniklý na depozitním účtu dlužníka, který byl vypořádán v souladu s § 242 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, v řízení vedeném pod sp. zn. 2 Afs 256/2022 a týkajícím se částky 2 596 597 Kč sám správce daně vyslovil, že § 242 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, neměl být aplikován, a své úvahy vedl směrem k aplikaci § 168 odst. 4 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, ve spojení s § 208 insolvenčního zákona. Aplikací § 242 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, se tedy Nejvyšší správní soud vůbec nezabýval. Vzhledem k tomu, že otázka aplikace § 242 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, nebyla v rozsudku sp. zn. 2 Afs 256/2022 vůbec řešena, tento rozsudek nemůže mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí o námitce, a není tak splněna třetí podmínka dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu.
14. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, podle kterého rozsudek sp. zn. 2 Afs 256/2022 splňuje i podmínku pro obnovu řízení dle § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Předně upozornil, že žalobce v návrhu na povolení obnovy řízení sice uvedl, že podává návrh dle § 117 odst. 1 daňového řádu, avšak jako důvod uvedl, že v dané věci existují nové důkazy, přičemž výslovně argumentoval ve prospěch toho, že *„tyto skutečnosti nastaly teprve po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí uplatněny v řízení o námitce“* a *„tyto nové důkazy mají podstatný vliv na výrok rozhodnutí“*. Dle žalovaného je tak zcela zřejmé, že žalobce měl za to, že je dán důvod pro obnovu řízení dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Proto se žalovaný zabýval primárně tímto tvrzeným důvodem pro obnovu řízení. Z napadeného rozhodnutí je však rovněž zřejmé, že se žalovaný zabýval také tím, zda není naplněn některý jiný z taxativně stanovených důvodů pro obnovu řízení (viz bod [18]).
15. Žalovaný se neztotožnil s úvahou žalobce o tom, že rozsudek sp. zn. 2 Afs 256/2022 je nutno vnímat ve vztahu k rozhodnutí o námitce jako posouzení předběžné otázky. Předběžnou otázkou je taková otázka, jejímž zodpovězením je podmíněno rozhodnutí ve věci, avšak k jejímu meritornímu řešení není správce daně, který provádí daňové řízení, v daném řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

příslušný. V nyní projednávané věci však byl správce daně v řízení o námitce oprávněn sám posoudit, zda byly dány podmínky pro aplikaci § 242 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020. Správce daně tedy byl příslušný k meritornímu posouzení otázky aplikace § 242 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020. Žalovanému tak nebylo zřejmé, v čem tedy žalobce posouzení „předběžné otázky“ vůbec shledal.

16. K tvrzení, že správce daně nemůže při rozhodování o návrhu na povolení obnovy hodnotit nové důkazy či odkazovat na právní závěry, které ve vztahu k nim učinil, žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí (viz body [26] až [28]). Zdůraznil, že při posouzení, zda je dán důvod pro obnovu řízení dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, musel i posoudit, zda žalobcem označené důkazy, resp. skutečnosti mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí o námitce. Zodpovězení otázky možného vlivu na výrok rozhodnutí je v této fázi obnovy řízení nezbytné. Tuto otázku bylo možné nejlépe posoudit tak, že se žalovaný seznámil s obsahem rozsudku sp. zn. 2 Afs 256/2022 a zhodnotil, co správce daně vedlo k vyplacení částky ve výši 2 596 597 Kč do majetkové podstaty dlužníka, a následně své úvahy přezkoumatelným způsobem vyslovil v napadeném rozhodnutí.
17. K tvrzení žalobce, že rozhodnutí o námitce je v rozporu s právními předpisy a že z tohoto důvodu měl správce daně nařídít přezkoumání rozhodnutí o námitce z moci úřední dle § 121 daňového řádu, žalovaný upozornil, že se míjí s předmětem řízení. To, že žalobce nebyl se svými podněty k zahájení přezkumného řízení úspěšný, nemění nic na tom, že pro povolení obnovy řízení v nynějším případě nejsou splněny zákonné podmínky. Domnělá nezákonnost rozhodnutí není důvodem, pro nějž by mělo být obnoveno řízení, ve kterém bylo takové rozhodnutí vydáno.
18. Žalovaný doplnil, že ani úvaha žalobce o tom, že rozhodnutí o námitce bylo vydáno v rozporu se zákonem, není správná. K tomu žalovaný odkázal na sdělení, jimiž byly opakované podněty žalobce na přezkum rozhodnutí o námitce odmítnuty, neboť nebyly splněny zákonné předpoklady pro nařízení přezkoumání rozhodnutí dle § 121 odst. 1 daňového řádu.
19. Rovněž tvrzení žalobce, že v dané věci nelze § 242 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, aplikovat, se dle žalovaného míjí s předmětem nynějšího řízení.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
21. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení s takovým postupem nevyjádřil nesouhlas.
22. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.

- Podle § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak způsobem, který má vliv na toto rozhodnutí a jemu předcházející řízení.
23. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
24. Předně soud považuje za důležité zdůraznit, že se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí vydaného ve věci jeho žádosti o obnovu řízení. Soud je tak na základě podané žaloby oprávněn zabývat se výlučně tím, zda jsou v projednávaném případě splněny podmínky obnovy řízení, či nikoliv. Jiné otázky nejsou z důvodu mimoběžnosti pro věc relevantní.
25. Soud úvodem připomíná judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které je obnova řízení mimořádným opravným prostředkem, kterým se zasahuje do pravomocného rozhodnutí. Situace, kdy obnova řízení může být nařízena nebo povolena, proto musí být skutečně mimořádná, a závažnost okolností, pro které má být řízení obnoveno, musí převážit nad zásadou právní jistoty. Obnova řízení neslouží k nápravě vad řízení či nezákonnosti daňového rozhodnutí a nezpochybňuje, že správce daně vycházel v okamžiku vydání rozhodnutí z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Umožňuje pouze to, aby proběhlo nové řízení, ve kterém budou zohledněny skutečnosti, důkazy a jiné okolnosti, které vyšly dodatečně najevo a které zpochybnily dosud zjištěný skutkový stav (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2008, č. j. 2 Afs 98/2007-91, ze dne 15. 2. 2018, č. j. 5 Afs 84/2017-36).
26. Podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu lze obnovu řízení povolit jen tehdy, pokud a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve, a b) mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Není-li splněna jedna z nich, obnovu řízení nelze povolit. Novým důkazem (novotou) ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu není jakýkoli důkaz nově dodatečně vytvořený, ale vždy se musí jednat o důkaz, který již v době daňového řízení objektivně existoval, ale pouze byl, z důvodů správcem daně či daňovým subjektem nezaviněných, objektivně nedostupný (viz např. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2018, č. j. 5 Afs 84/2017-36).
27. V projednávaném případě žalobce za důvod obnovy označil rozsudek sp. zn. 2 Afs 256/2022 a dále vydání částky 2 596 597 Kč do majetkové podstaty dlužníka. Žalobci však již bylo v rozhodnutí daňových orgánů pregnantně vysvětleno, proč výše uvedené skutečnosti, respektive důkazy nesplňují podmínky § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Bylo tomu tak zejména proto, že k vydání rozsudku sp. zn. 2 Afs 256/2022 a rovněž částky 2 596 597 Kč došlo po právní moci rozhodnutí o námitce. Ve vztahu k rozsudku sp. zn. 2 Afs 256/2022 žalovaný v napadeném rozhodnutí doplnil, že „na rozsudky je zapotřebí nahlížet nikoliv jako na důkazy (okolnosti osvědčující skutkový stav) nebo na nové skutečnosti představující důvod obnovy řízení, nýbrž jako na rozhodnutí, jež obsahují právní úvahy a názory toho kterého soudu“, k čemuž odkázal na přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudek sp. zn. 7 Afs 90/2013). Dále pak žalovaný zdůraznil, že rozsudek sp. zn. 2 Afs 256/2022 se zabýval posouzením právní otázky.
28. Žalobce s výše uvedenými závěry daňových orgánů v podané žalobě nikterak nepolemizoval. Žalobce pouze takřka doslovně zopakoval své námitky z průběhu daňového

řízení. Soud však má za to, že námitky žalobce již vypořádal správce daně v prvostupňovém rozhodnutí a následně žalovaný v napadeném rozhodnutí. Za situace, kdy žalobce vůči vypořádání svých námitek ze strany daňových orgánů neuplatnil konkrétní a usouvztažňené pochyby, argumentaci daňových orgánů konkrétně nevyvrací, s jednotlivými úvahami přímo nepolemizuje, ale jen znovu opakuje to, na co už bylo reagováno, se neotvírá soudu možnost, aby působil jako arbitr mezi konkurujícími argumenty. Role soudu proto zůstává v tom, aby přezkoumal, zda úvahy daňových orgánů jsou racionální a logicky soudržné, přičemž v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí soud neshledal žádný deficit, který by měl vliv na zákonnost rozhodnutí.

29. Soud se s odůvodněním daňových orgánů plně ztotožňuje. Žalobcem uváděné skutečnosti, respektive důkazy nemohou založit důvod obnovy podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, neboť nastaly po právní moci rozhodnutí o námitce (rozsudek sp. zn. 2 Afs 256/2022 byl vydán dne 7. 9. 2023, částka 2 596 597 Kč byla do majetkové podstaty dlužníka vydána dne 14. 9. 2023, rozhodnutí o námitce nabylo právní moci již dne 12. 1. 2021). V případě rozsudku sp. zn. 2 Afs 256/2022 je nadto obnova řízení vyloučena judikaturou Nejvyššího správního soudu. Soud pouze dodává, že rozsudek sp. zn. 2 Afs 256/2022 se zabývá výlučně posouzením právní otázky, což vylučuje důvod obnovy řízení. To ostatně podporuje i odborná komentářová literatura, když uvádí, že *„ustanovení daňového řádu týkající se obnovy řízení míří pouze na otázky skutkové, nikoli právní. Slouží k nápravě nedostatků ve zjištěném skutkovém stavu, nikoli k nápravě chybného právního hodnocení skutkového stavu. Za novou skutečnost tak nelze považovat jiný výklad právních předpisů, tj. odlišný právní názor.“* (srov. Kaniová, L. in Baxa, J. et al. Daňový řád: Komentář. I. Díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2011, s. 728).
30. Na základě shora uvedeného lze tedy uzavřít, že první z výše uvedených dvou podmínek, za kterých lze obnovu řízení nařídit, není splněna. Již tento závěr postačoval daňovým orgánům k zamítnutí žádosti žalobce.
31. Tvzení žalobce, že argumenty, na základě kterých daňové orgány nevyhověly jeho návrhu na obnovu řízení, lze uplatnit až v obnoveném řízení, není oprávněné. Jak soud uvedl výše, druhou z podmínek pro nařízení obnovy řízení je, že nově vyšlé důkazy nebo skutečnosti mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Jestliže se tedy žalobce dovolával nařízení obnovy řízení z důvodu existence rozsudku sp. zn. 2 Afs 256/2022, žalovanému nezbylo, než se s uvedeným rozsudkem seznámit a na základě jeho obsahu posoudit, zda tento rozsudek mohl mít vliv na výrok rozhodnutí o námitce. To žalovaný učinil a žalobci sdělil, proč má za to, že rozsudek sp. zn. 2 Afs 256/2022 nemůže mít vliv na výrok rozhodnutí o námitce. Bylo tomu tak proto, že uvedený rozsudek se nezabýval aplikací § 242 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020. Uvedený závěr pak žalobce v podané žalobě nikterak nerozporoval.
32. S ohledem na shora uvedené nezbyvá soudu než konstatovat, že ani druhá z výše uvedených podmínek, za kterých lze obnovu řízení nařídit, nebyla v projednávaném případě splněna.
33. K opakovanému odkazu žalobce na rozsudek sp. zn. 1 Afs 36/2006 soud uvádí, že byť s citacemi tohoto rozsudku, jak byly uvedeny v podané žalobě, v obecné rovině souhlasí, nelze odhlédnout od skutkových odlišností jednotlivých případů projednávaných Nejvyšším správním soudem. Tyto odlišnosti způsobují, že rozsudek sp. zn. 1 Afs 36/2006 není pro projednávaný případ přílehlavý. V případě projednávaném Nejvyšším správním soudem totiž nový důkaz představovalo rozhodnutí soudu (platební rozkaz) o existenci jedné

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

z půjček. S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku konstatoval, že „rozhodnutí jiného soudu, potvrzující dodatečně existenci nějakého právního vztahu, je nutno vnímat jako jeden z možných důvodů pro povolení obnovy řízení“. Naproti tomu v projednávaném případě se rozsudek sp. zn. 2 Afs 256/2022 zabýval pouze řešením právní otázky, neboť skutkový stav nebyl mezi stranami sporný. Tedy rozsudek sp. zn. 1 Afs 36/2006 se skutečně v souladu s účelem obnovy řízení dotýkal skutkových otázek. Tak tomu však v projednávaném případě není. Nadto ve věci sp. zn. 1 Afs 36/2006 „sporná“ půjčka existovala již v době vedeného daňového řízení.

34. Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že se žalovaný zabýval pouze podmínkami obnovy řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný ztotožnil se závěry správce daně uvedenými v prvostupňovém rozhodnutí a dále se podrobně zabýval posouzením námitek, které žalobce uplatnil vůči prvostupňovému rozhodnutí. Zároveň žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že „z postoupeného spisového materiálu neseznal, že by byl dán jiný z taxativně stanovených důvodů pro obnovu řízení“ (viz bod [18] napadeného rozhodnutí). Žalovaný sice uvedený závěr v napadeném rozhodnutí nikterak dále nerozvedl, soud má však zároveň za to, že k tomu nebyl dán důvod. Žalobce naplnění jiného ustanovení § 117 odst. 1 daňového řádu ve svých podáních (návrh na povolení obnovy a odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí) netvrdil a ani nedokládal.
35. Žalobce v podaném návrhu na povolení obnovy řízení sice obecně odkázal na § 117 odst. 1 daňového řádu, avšak současně z odůvodnění tohoto návrhu vyplývá, že obnovu řízení žalobce navrhoval pouze z důvodů podřaditelných pod písm. a) daného ustanovení. Výše uvedené dokládá opakovaný poukaz žalobce na rozsudek sp. zn. 2 Afs 256/2022 a skutečnost, že do majetkové podstaty dlužníka byla vyplacena částka 2 596 597 Kč, a s tím spojené tvrzení, že se jedná o nové důkazy, které „nastaly teprve po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí uplatněny v řízení o námitce směřující proti nevydání neoprávněně zajištěné jistiny na úhradu daně z přidané hodnoty za září až prosinec 2016 a leden až červen 2017. Zároveň tyto nové důkazy mají podstatný vliv na výrok rozhodnutí.“. Rovněž odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí neskýtá žádný podklad, ze kterého by bylo možno dovodit, že žalobce má za to, že jsou splněny podmínky jiného ustanovení (písmena) § 117 odst. 1 daňového řádu s výjimkou písm. a). Ostatně [pomineli-li soud skutečnost, že část odvolání doslovně odpovídá podanému návrhu (viz část psaná kurzívou)] pouze na toto ustanovení žalobce v podaném odvolání poukazoval. Za uvedeného stavu věci nelze vyčítat žalovanému, že své úvahy o nesplnění § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu blíže nerozvedl, neboť k tomu nebyl dán žádný důvod.
36. Námitka žalobce, že rozsudek sp. zn. 2 Afs 256/2022 jako důkaz splňuje podmínku obnovy řízení podle § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu, není důvodná. Uvedené ustanovení podmiňuje obnovu řízení jiným rozhodnutím o předběžné otázce. Předběžnou otázkou je ve smyslu § 99 daňového řádu taková otázka, jejímž zodpovězením je podmíněno rozhodnutí ve věci, avšak k jejímuž meritornímu řešení není správce daně, který provádí daňové řízení, příslušný. V projednávaném případě rozhodnutí o námitce na posouzení předběžné otázky nezáviselo, neboť veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení věci, tj. zda jsou splněny podmínky pro vyplacení přeplatku ve výši 9 418 137 Kč do majetkové podstaty dlužníka, byl oprávněn posoudit správce daně v řízení o námitce. Rozsudek sp. zn. 2 Afs 256/2022 ve vztahu k rozhodnutí o námitce žádnou předběžnou otázku neřeší. Tento rozsudek se zabývá pouze právním hodnocením skutkové situace nastalé v řízení o nevyhovění výzvě k vyplacení přeplatku ve výši 2 596 597 Kč do majetkové podstaty

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

dlužníka. Soudu pak není ani zřejmé a žalobce to ani neuvádí, v čem konkrétně by měla předběžná otázka, která dle žalobce má být řešena rozsudkem sp. zn. 2 Afs 256/2022, spočívat.

37. Žalobce v podané žalobě dále namítal, že rozhodnutí o námitce bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a že správce daně měl nařídít přezkoumání rozhodnutí o námitce z moci úřední, k čemuž odkazoval na § 8 daňového řádu. Uvedené námitky soud shledal irelevantní. Tyto námitky se nevztahují k předmětu řízení, a tedy nemohou vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Soud se tak těmito námitkami nezabýval (viz výše).
38. Jako *obiter dictum* soud uvádí, že z obsahu podané žaloby a dalších podání učiněných v průběhu daňového řízení je zřejmé, že žalobce od počátku usiluje o nápravu údajné nezákonnosti rozhodnutí o námitce, respektive o nové právní posouzení skutkového stavu. Taková snaha však nepředstavuje důvod pro obnovu řízení. Ačkoli se žalobce snaží formulovat své výhrady tak, aby se přiblížily důvodům uvedeným v § 117 odst. 1 daňového řádu, je zřejmé, že jde o zástupné argumenty, jejichž cílem je zakrýt skutečnost, že podle žalobce bylo rozhodnutí o námitce nezákonné a založené na nesprávném právním hodnocení věci.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 26. listopadu 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.